

Introit: *Hospodine, ukaž mi svou cestu, budu žít podle tvé pravdy, soustřed' mou mysl na bázeň tvého jména.*

píseň 168 modlitba čtení: Ezechiel 34 píseň 467

(Žalm 86,11)

Text ke kázání : Římanům 12, 1 Vybízím vás, bratří, pro Boží milosrdenství, abyste sami sebe přinášeli jako živou, svatou, Bohu milou oběť; to ať je vaše pravá bohoslužba.

Bratři a sestry,

tímto veršem bych zahájil dnešní zamyšlení, protože se domnívám, že Mistr Jan Hus svým životem přinesl živou, svatou a Bohu milou oběť. Oběť Bohu a pravdě s velkým P. Samozřejmě, my víme, že **není třeba přinášet další oběti**, takovou jakou přinesl náš Pán Ježíš Kristus. Tato oběť na odpuštění našich hříchů je dokonalá a není k ní třeba nic přidávat. Nicméně pokud chceme naplňovat Boží vůli ve svém životě, je potřeba oběti přinášet. Jaké? Např. denně umírat pokušením a svodům světa, umět se zříci toho, co mne od Boha vzdaluje. Zápasit o vlastní srdce, abych nebyl nástrojem ke konání zla v jakékoliv podobě, ale nástrojem ke konání dobra, nástrojem Boží lásky a pravdy. Nicméně, bratři a sestry, jsem přesvědčen o tom, že i Jan Hus dodnes mluví. A musím říci, že jeho přímost by se ani dnes nesetkala s vlídným přijetím na mnoha místech. A možná i v církevní správě. Posuďte sami, jakým způsobem se zastal křivě obviněného Mikuláše z Velenovic zvaného Abraham, který byl obviněn a souzen z šíření viklefovského učení:

Budu citovat z Husova dopisu arcibiskupovi Zbyňku Zajícovi, *Nejdůstojnější otče, doporučuji se vám pokorně u víře a v pravdě Pána našeho Ježíše Krista.*

Velmi často si opakuji, jak jste mi, otče, na začátku své arcibiskupské dráhy uložil, abych, jakmile bych spatřil nějakou vadu ve správě, ihned ji oznámil buď osobně, nebo ve vaší nepřítomnosti písemně. Onen příkaz nutí mne nyní k tomu, abych promluvil: **Čím to je, že krvesmilní a všelijak hřešící duchovní beztrestně a bez nápravy svobodně si vykračují se vzpurnými šíjemi jako nezkcrocení býci a plamenní hřebci, avšak knězi pokorní, kteří vytrhávají trní hřichu a s láskou plní povinnosti vaší správy, nehoní se za lakotou, nýbrž zadarmo, pro Boha se věnují evangelisační práci, jsou žalářovani jako kacíři a strádají ve vyhnanství pro hlásání téhož evangelia.** Ach, můj otče, jaká pak je to zbožnost, brániti někomu ve zvěstování evangelia, což přece především uložil Kristus svým učedníkům, řka: „Kažte evangelium všemu stvoření“? Je v tom nějaká rozvaha, brániti v práci bedlivému a věrnému dělníku? Věřu, myslím, že něco takového nerozséváte vy, otče, nýbrž ukrutnost jiných lidí. Který pak chudý kněz se odváží bojovati proti zločinům? Kdo se odváží útočiti proti neřestem? „Žeň zajisté jest mnohá, ale dělníků málo“ – opravdových.

Jak slyšíme, sám Hus velmi kritizoval ty, kteří byli povoláni ke kněžské službě, avšak udělali si z ní dobré bydlo. I on sám přiznává a s lítostí vyznává: **Protož já vyznávám svú zlú žádost, že když jsem byl žáčkem, tehdy měl sem mysl, abych brzo byl knězem, abych tak měl dobré bydlo a rúcho a byl lidem vzáčen.** A dále radí: **Šat nádherný nikdy nemiluj, jak já, bohužel jsem miloval.** Husova kázání a jeho slova jsou slova prorocká, která i dnes stále promlouvají k lidskému srdci. Promlouvají, protože odkrývají pravdu o lidských postojích i dnes. Hus je podoben mnohým starozákonním prorokům, kteří tepali nedobré kněžstvo, avšak i lid prostý. A stejně jako tehdy „lid Boží“ kamenoval mnohé proroky, i Jan Hus je „lidem Božím umlčen. Avšak jak sám na kostnickém koncilu říká: **Mne umlčíte, ale pravdu nikdy neumlčíte.**

Vraťme se tedy nyní k tomu našemu textu: **Vybízím vás, bratří, pro Boží milosrdenství, abyste sami sebe přinášeli jako živou, svatou, Bohu milou oběť; to ať je vaše pravá bohoslužba.** Netýká se jen kněží, týká se každého z nás. Hus vydal sám sebe službě Bohu, i my tak máme činit. To je vůle Boží pro každého křesťana. A je-li život křesťana přirovnán k bohoslužbě, jakou bohoslužbou je můj a tvůj život před Pánem Bohem? Vydáváš se Pánu, dáváš se mu k dispozici jako nástroj Boží? K tomu z Husova kázání:

„Kažte“ – hle povinnost – a když praví: „po všem světě“, naznačuje místo kázání. Tím pak, že praví „všemu stvoření“ ukazuje komu, poněvadž je třeba kázati všem bez rozdílu. Kázati pak znamená totéž, jako zvěstovati a je dvojího druhu: buď se zvěstuje dobro neb zlo. Aby se předem vyloučilo kázání a zvěstování zla, praví Pravda: „Kažte evangelium“, zvěst dobrou, to jest tu, která vyvádí lidi z hříchů pro chválu Boží, blaho bližních a vlastní. Kdo takové zvěsti zvěstuje, káže dobro. Kdo však naopak nekáže takto, nýbrž hlásá zisk, lež, svou chloubu nebo hromadění bohatství, nehlásá zvěst dobrou, nýbrž zvrácenou. Kam pak mají jíti? Praví: „Do celého světa“, to jest na vhodné místo, kde bude posluchačstvo. Tak činili apoštolové, kteří kázali v domích, na ulicích a v synagogách. Proto dodává: „kázali všude“, t. j. kam přišli a měli místo pro

posluchače. A všem – ne že by byli všude kázali, poněvadž zde v Praze tělesné nebyli přítomni, ale praví, všude kázali, kam přišli a kde získali sluchu. Obrazně: dějepis praví o onom místě u Matouše: „**Člověk jeden chodě po cestách**“ [...] nechť nedbá ani pohlaví, ani věku, ani osoby, ani času a místa, nýbrž ať káže všem, vždy a všude, mužům ženám, starým mladým, v pohodě nepohodě, ve dne v noci, časně pozdě, v kostele, na ulicích, na polích, na moři i po domech.

Jak je to s námi, bratři a sestry? Kážeme evangelium? A všude? A dosvědčují to i naše skutky? Bavíme-li se o tom, že náš život má být pravá bohoslužba, dovedete si představit bohoslužbu bez kázání, bez zvěstování Slova Božího? Ovšem i my tak máme činit. Ne však z vlastních sil, protože to se pak vymlouváme, že to neumíme, ale v síle Boží, i to jsou parafrázovaná slova Husova. V bohoslužbě však není jen kázání, děje se v ní mnohem víc. Přicházíme před Pána Boha, modlíme se, činíme pokání, odpouštíme druhým, znovu mu vzdáváme díky a odevzdáváme i svůj život, aby si nás použil jako svůj nástroj. V bohoslužbě jde také o to, **zemřít světu a žít Bohu**. Děje se tak v našem životě? Na závěr několik Husových citátů k těmto a podobným tématům, která se dějí a měly by se dít v naší životní bohoslužbě:

K odpuštění: Protož věz, že člověka zlého máš milovati, ale zloby jeho nemilovati.

O víře a vyznání: ..vyznání úst bez víry není srdečné, ani víra bez vyznání není platná

O lidském svědomí: jest své poznání, jímž se člověk sám zná a jest-li vinen hříchem či není a umí rozeznávat, jest-li hřích či není. Člověk má se varovati svědomí příliš širokého i svědomí příliš úzkého. Neb svědomí široké často má zlé za dobré, hřích Svědomí za nehřích... A slove široké mínění, že jakož velký pytel slove široký, že velké věci v se bře, neb dům široký neb vrata široká, jimiž bez zavazení velký kuň, velbloud neb vůz projede, též to svědomí bře v sebe veliké hříchy. Také se má člověk varovati svědomí příliš úzkého, neb to vede člověka k zoufalství, neb dí člověku, že jest příliš zlý, že se hříchů právě nekaje neb nezpovídal, že nic dobře nečiní, a tak že dobré položí člověku za zlé. (*Dcerka*)¹

^o **umírání tomuto světu:** Lépe jest dobře zemřít, nežli zle živu býti. Pro trest smrti nemá se hřešiti... Kdo smrti se bojí, ztrácí radosti života. Nade vším vítězí pravda. Vítězí, kdo jest usmrcován.

O církvi: Nemá býti věřeno v církev, poněvadž není církev Bohem.

O modlitbě: Nemodí-li se kdo v srdci, nadarmo pracuje jazykem a ničeho nedosáhne.

Nehodně se modlí všichni, kdo prosí, aby se jim povedl jejich hřích.

O smíření: Je totiž nezbytné, má-li vůbec nastat mír s bližním, aby byl napřed uzavřen mír člověka s Bohem a mír člověka se sebou samým.¹ Mír má tři různé stránky: mír člověka s Bohem, člověka se sebou samým a člověka s bližním. A celý tento mír má svůj základ v zachovávaní Božích příkazů.¹³

^o **vytrvalosti:** Stálý pak je ten, koho úspěchy nesvedou a protivenství neodstraší.

O skutech milosrdenství: /je sedm duchovních skutků milosrdenství/ - a ty sú: učiti hlupého, raditi pochybuujícímu, trestati hřešícího, těšiti zarmúceného neb smutného, odpustiti vinu bližnímu, trpěti mile protivenství křivé, modliti se i za nepřátely.

O lidské a tělesné slávě: Pomni, synu, nač tělo výská, když červům krmě se chystá.

K bohoslužbě patří i **modlitba**, proto zakončíme tohle zamyšlení modlitbou Mistra Jana Husa: ***Ó nejsladší Kriste, táhni nás slabé za sebou, poněvadž když ty nás nepotáhneš, nemůžeme tě následovat. Dej statečného ducha, aby byl pohotový, a je-li tělo mdlé, ať předchází, prostředkuje i následuje tvá milost, protože bez tebe nemůžeme nic činit, a dokonce ne pro tebe jít na ukrutnou smrt. Dej ducha odhodlaného, srdce nebojácné, víru pravou, naději pevnou a lásku dokonalou, abychom za tebe nasadili nejtrpělivěji a s radostí svůj život.***

Všemohoucí Bože, jenž jsi cesta, pravda i život, ty víš, jak málo je těch, kdo v těchto dobách chodí s tebou. Málo je těch, kdo tebe, svou hlavu, napodobují v pokoře a tichosti, v chudobě a čistotě, v pracovitosti a trpělivosti. Otevřela se cesta satanova a mnozí po ní krácejí. Přispěj maličkému svému stádcí, aby tě nezrazovalo, ale úzkou cestou tě následovalo až do konce. Amen Píseň 209 Večeře Páně (650, 642)

Píseň 580 **slovo poslání: Lukáš 12, 35** **Buďte připraveni a vaše lampy ať hoří (je lépe vyhořet, než vyhasnout, je tedy lépe zmařit svůj život službou až na smrt, než žít planě)**

požehnání: Nechť Hospodin vás zapálí svým plamem, nechť ve vás hoří oheň Ducha svatého, žijte své životy ke slávě Kristově. Amen. píseň 406

